

PORTO TORRESIN REDILLÄ

Vuonna 1968 tulimme Sardiniasa Porto Torresin edustalle ankkuriin. Olimme Algotin Jennyssä. Kippari oli kuunnellut pyyntöjamme ja tilannut alkuillaksi taksiveneen maihin menoa varten. Niinpä aikanaan päivän työt loppuivat ja kiiruusti läksimme veneeseen. Veneessä sovimme, että se tulee viemään meidät takas laivalle puoliltaöin. No niin, maissa kiertelimme kapakoita, silmäilimme naisia, tuohustimme ja touhustimme kuten kunnan merimiesten pitääkin. Sitten tuli puoliyö, olimme sovituspaikassa veneen luona. Illan aikana tuuli oli kuitenkin yltyntynyt ja merenkäynti oli nyt niin kovaa ettei laivaan voinut mennä. Ihmettelimme ja tuumailimme siinä mitä tehtäisiin. Osa meistä päätti mennä kajalla olevaan santarmien koppiin koisimaan muiden lähtiessä kaupungille. Minä menin santarmien koppiin. Koisimme siellä ja sitten heräsimme uuteen aamuun. Sää ei ollut muuttunut, laivaan ei ollut edelleenkään menemistä. Niinpä lähdimme kaupungille, käveleskelimme aikaa tappaen, kyllähän se osattiin. Kuljimme pitkin katuja, poikkesimme kapakoissa, otimme vermuuttia, söimme muutamia leipiä jne. Taisipa jossain vaiheessa joku ajattele mattomasti taputella kadulla kulkeneita perhetyttöjä pyllyllekin koska jouduimme pakenemaan paikallisia makaroonipoikia liukkaasti takas sataman suojiin. Satamassa oli joku norjalainen takatuuppari johon päätimme mennä vierailulle. Normannit eivät innostuneet työaikanaan pohjolan jenkkien tekemään laivastovierailuun vaan jouduimme lähtemään pois. Tässä vaiheessa meillä oli hyvä vauhti päällä, olimmehan ostaneet vermuuttia evääksi.

Kävelimme taksiveneen laiturille tarkastamaan tilannetta. Ulkona merenkäynti jatkui kovana, sataman suojassa oli rauhallista. Tämä sai meidät harkitsemaan uimista laivalle, eihän tuonne ollut kuin muutama sata metriä. Päätimme kokeilla uintia ja sukelsimme altaaseen, lähdimme uimaan mutta onneksi järki sai pian voiton ja palasimme takaisin. Vesi oli paskasta ja öljyistä. Kajalle noustuamme huomasimme sille imestyneen pari ”mustaa majjaa” ja santarmit taluttivat meidät niihin. Ihmettelimme vähän, että mitä nyt. Meidät kuljetettiin läheiseen Torresin liepeillä olevaan vankilaan. Emme oikein ymmärtäneet syytä, olimme vain pitäneet hauskaa ja kokeilleet uimalla laivalle menoa??

Vankilassa jouduimme kuulusteluun mutta kun olimme kielitaidottomia se oli pelkkä nimien antaminen. Sitten oli vuorossa lekurin tarkastus. Siinä tutkittiin kainalot ja kaikki, ihmettelimme kovasti. Emme tieneet, että satamassa oli uiminen ankarasti kielletty saastuneen veden ja kaiken maailman tautien pelon vuoksi. Toinenkin syy pidätykseemme oli, sillä iloinen käytöksemme eri puolilla kaupunkia oli kiirinyt poliisien korviin. Kuulustelussa minuun iski joku turhautuminen tai huumorikärpänen sillä silmää räpäyttämättä kirjoitin nimekseni Simo Siemensyöksy Sunilasta. Vanha tuttu peitenimi merimiestarinoista.

Saimme jokainen oman sellin jossa vietimme yön. Seuraavana päivänä meidät haettiin tyrmästä yksitellen kuulusteluihin. Kuulustelijoina oli nyt pari kovan oloista santarmia ja kaunis, ikäiseni nuori nainen. Nainen puhui Suomea ja kertoi avustavansa meitä. Tässä vaiheessa meille myös selvisi, että tekoamme ei pidetty aivan harmittomana kuten olimme luulleet. Tyttö oli luultavasti Suomen konsulaatista tai -lähetystöstä. Nyt oli minultakin leikkimieli loppunut ja kadutti melkoisesti väärän nimen antaminen. Kuulustelun alkuvaiheessa sanoinkin neitokaiselle, että olin antanut väärän nimen. Voisiko sen saada nyt tässä huomaamatta korjattua ja syyttää vaikka huonoo kielitaitoani. Tyttöhän ymmärsi, hän suhtautui maanmiehensä pyyntöön rauhallisesti ja kääntyi santarmin puoleen aloittaen kertomisen, hetken päästä hän kääntyi puoleeni ja kysyi minkä nimen olin antanut. Vastasin katuvaivana ja hiljaisella äänellä, että Simo Siemensyöksy. Tytön ilmeet jäähmettyivät, parin sekunnin päästä hän toisti varmistaen, Simo Siemensyöksy!? Varmaan siinä meni hänelläkin tovi kun kokonaisuus valkeni ja sitten kääntyi uudelleen kuulustelijan puoleen jatkaen asiaansa ja vilkaisi välillä minuun nyt hymyillen huvittuneena. Huh huh, puhaltelin, mutta tästä eteenpäin homma hoitui hienosti ja muutaman tunnin kuluttua meidät jo lastattiin autoihin ja vietiin satamaan ja laivaan.

Seuraavana päivänä meklari toi paikallisen sanomalehden. Siinä oli iso juttu kuinka suomalaiset merimiehet olivat törmäilleet kaupungilla ja uineet koleera-altaassa. Siinä oli myös sankareiden nimet ja joukossa oli Simo Siemensyöksy. Juttu oli varmasti annettu lehteen ennen loppukuulustelua tai sitten italialaiset olivat huumorikansaa. No, laivassa me jouduimme punaiselle matolle, kippari kertoi maksaneensa sakkomme ja ilmoitti, että ne perittäisiin palkasta. Myöhemmin sain myös kotiini Italian viranomaisilta punaisen kirjeen jossa oli oikeuden päätös. Sitä en viitsinyt edes suomennuttaa. Unionista saimme myös varoituksen merimiehelle sopimattomasta käytöksestä.

Emme mielestämme käyttäytyneet mitenkään suurina häiriköinä, olimme vain pitäneet hauskaa ja tehneet tyhmän kokeilun tuon uimisen kanssa, asia kuitenkin käsiteltiin siellä näin eikä siinä sen kummenpaa, minä hyväksyn tämän ja seuraavan kerran jos Simon nimeä käytän olen varovaisempi.

Terveisin Seppo Olavi

Uimari-Seppo oikealla Nunnalahdessa kuvattuna

